

Dr. Boór Ferenc

A székiesség vezérelve

Mezzofanti olasz nyelvész, XIX. századi főpap, ki 58 nyelven értett és beszélt, mondta: „**A magyarok úgy látszik, még nem tudják, minő kincset bírnak nyelvükben.**” (Zsirai Miklós: *Nyelvünk alkata*)

Minő igaz lehet! S, a **székiesség elvéről** értekezni a nyelv, a magyar nyelvi elemek és különös összevetései nélkül nem lehet. E dolgozatban voltaképpen magát az elvet kellene csupán összefoglalnom röviden, ám ezért előre is elnézést kell kérnem, hogy ezt nem tehetem. Nem tehetem meg, hogy azt, amit a **székiesség elve** alatt jómagam érteni vélek, megannyi nyelvi lelemény nélkül ismertessem, mint-hogy hitelességét nyelvünk mindennél jobban erősíti meg.

A **székiesség elve**, mint kifejezés, annak ellenére, hogy történelmi vagy tudományos munkákban hiába is keresnénk, világosan érthető magyarul, hiszen két ősi kifejezésünket idézi fel: a **szék** és az **elv** szavainkra épül, de mint kifejezést abban az értelemben, ahogy itt ismertetem, nem használta talán korábban senki sem. Legalábbis tudtommal nem, bár igen nagy elégtétel lenne, ha kiderülne, hogy ezt csak én hiszem. Szíves-örömet venném tudomásul, hogy e kifejezés mégsem velünk, fejérekkel került a köztudatba néhány éve. Ugyanis 2009 óta használom magam is csupán. Mondhatni akkor találtam rá (nem fel, hiszen meggyőződésemmel, hogy ez az elv már évezredekkel korábban is létezett), mikor a Fejér Szövetség akkori megyei vezetése, amit mi **széknek** neveztünk el, egy októberi estén összeült, rendre, hogy meghatározza, mi is legyen a fejérek működési alapelve, mondhatni vezérelve, rendje.

Előzetesen néhány szó arról, amit a *székely székelyelv*, azaz a **székiesség** (szakaság, székiita szkítaság) **elve** alatt értek, aztán a továbbiakban némi kifejtés arról, hogy miért is, mire alapozva vallom ezt.

A **székiesség elve** szűkebb értelemben a „szubszidiaritás” elve, tehát az önrendelkezés és önkormányzatiság elismerésének, elfogadásának elve, természetesen beleértve ebbe a helyi sajátosságok, a hely- és ügyközeli döntés, a saját, kisebb közösségek hatáskörének elismerését, elfogadását egyben; tágabb értelemben viszont mégis inkább az *egységes igazságos egészség elve*, azaz

- a *létfeltételek és létezés elválaszthatatlanságának*, a mértékletesség és méltányosság *elve*,

- az *önrendelkezés*, az önigazgatás, az önkormányzatiság *elve*,

- az ember és természet közötti kölcsönös *folytonosság őrzésének elve*,

- az *egyén és a közösségek mellérendelő joguralmi* egyensúlyának, viszonyának *elve*;

- a *jogok és kötelezettségek arányosságának elve*.

azaz, bővebben kifejtve, hiszen a részletekben búvik meg minduntalan a lényeg:

- a *létfeltételek és létezés elválaszthatatlanságának elve*; a terület (hon, haza) és az ott, helyben élők, emberi közösségek (társadalom, nép, nemzet, család) oszthatatlan (igazságos, egészséges, égiséges) egységének, azaz az *igazságosság elve*;

- a meg nem újuló kincsek és a helyben előállított értékek, javak és a létezés módja feletti helyi *önrendelkezés*, a hely- és ügyközeli döntés és hasznosítás *elve*;

- az *ember isteni természetének*, azaz az ember és a természet, az élettani, művelődési és gazdasági-társadalmi *folytonossága* (nem ködös vagy leegyszerűsített mennyiségi, hanem minőségi, szerves avagy természetes, még inkább isteni fejlődés fenntartása), a környezet és ember viszonya, azaz mindezek kölcsönös megőrzésének *elve*,

- az *egyén és a befoglaló kisebb és nagyobb közösségek* természetes létezésének, tehát (az egymás melletti és/vagy az egymásba ágyazott „szerek” szere, tehát elkülönülten is létezők) *mellérendelő joguralmi egyensúlyának*, viszonyának *elve*; azaz a többség nem dönthet mindenben (helytől, hatáskörtől, ... függetlenül) a kisebbség felett, s nincs az a kiemelkedő egyszemélyes hatalom, amely mindenben döntési jogokkal bír, s mindenért egyszemélyi felelősséggel tartozik egy közösség felett, vagy mellett akkor sem, ha a joguralmi kérdésekben a természetes kettéválasztás mindig az egyén és a közösség, a kisebb és a befoglaló nagyobb közösség között húzódik meg (az egyén és a közösség, a közösség és befoglaló közösség joga, felelőssége, kötelessége és hatásköre a döntő minden természetes társadalom működésében); ez a mellérendelő elv különbözteti meg az ember- vagy botcsinálta *diktatórikus* (mindentől független, eleve) alá- és főlérendelő jogszerűségi, joggyakorlati, jogalkalmazási *trendeket* és az isteni természet által elrendelt, ún. *hierarchikus*, égi joguralmi *rendet*;¹

- a *jogok és kötelezettségek* általános és a helyi, a területi és társadalmi, közéleti, közösségi viszonyok szerinti hatáskör és felelősség – a szakmai-gyakorlati hozzáértést és a következményekben érintettséget súlyának megfelelően elismerő – *arányosságának*, arányos megosztásának *elve*.

Áttekintve a fenti elveket, látjuk, hogy a Szent Korona alapelveivel mennyire összecseng. Nem volt az sem gyökértelen. S hogy hogyan is lett valóban koronája annak, amit őseink a messzi múltból általunk az emberiség számára máig megőrizhetővé és vezérelvvé tettek, ahhoz érdemes végigfutni a szemelvénye-

1 Nem a piramis elv a hibás, hanem e képhez a fogalomtársítás. Azaz a piramis csúcsán álló(k) nem feljebbvalója(i), s így a piramisba foglalt kisebb piramisok csúcsain állók nem alattvalói egymásnak, hanem magasabb (értsd: átfogóbb) és alacsonyabb (értsd: szűkebb, helyi) hatáskörű, szintű döntéshozók és felelősségvállalók. Képileg képzeljük a piramist vízszintesnek, s magunkat felülről tekintőknek a képre, ábrára, s vegyük észre, hogy a piramis csúcsa, éke nem feljebbvaló, hanem előljáró (példamutatásban, gyakorlatban, felelősség- és köteleességvállalás nagyságrendjében) a követők számára, akik a természet törvényei szerint egy szabályos (hierarchikus) rendbe rendeződve követik előljáróikat, avagy majd minden egyén egy piramis csúcsán állónak tekinthető a rendezett piramisban! S a piramis csúcsán állót sem vér, sem cím nem tartja a piramis csúcsán mindörökké, csupán a felelősség és köteleesség vállalásának képessége, bizonyított megvalósulása arra az időre, míg vezérsege húzó, iránymutató, s nem visszatartó erő a csoportra. A vadludak is így szelnek át áthidalhatatlannak tűnő távlatokat, s ha a piramis csúcsán, az ék hegyén elhelyezkedő nem tudja ellátni, avagy a mögötte haladók közös erővel haladják meg az élenjárót, akkor az élenjáró nem rest, sőt, kifejezetten szíves és hálás nagy tiszteletben leválni a csúcsról, s követni a piramis legvédtettebb oltalmában a percekkel előbb még általa vezetett vadludcsapatot a szárnyalásban.

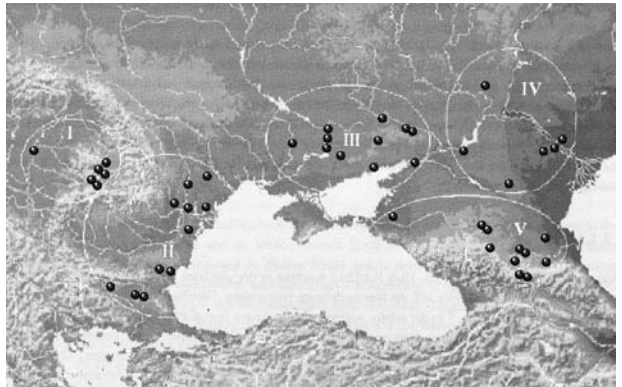
ket, melyek szemléletessé teszik, hogy a **székiesség elve** messze megelőzte azt a kort, amelyben a Szent Korona eszmevilága született.

Nos! Biztosak lehetünk abban, hogy a **székiesség elve** az erdőelvi (úgy-e értjük, hogy erdőelvi?!) **székelyek öröksége**, azaz a **székiesség** fogalma a *szék^helyⁱ*ekhez kötődik. Mondhatom egyszerűen, hogy a *székelyek*hez, de mondhattam volna, hogy a *székelyiek*hez, de azt is, hogy a *székelyek*hez vagy *székiek*hez, *székelyiek*hez. A nyelvünk már ilyen. E kifejezés rövidítve *székely*, tehát *székely*, noha ebben a formában nem használják ők sem. Hogy mennyire így van ez? Arra példák azok az esetek, amelyek székelyföldi útjainkon történtek meg velünk. Mikor számtalan székellyel beszélgettünk arról, hogy mi is a *székely rendtartás* lényege, miközben ezt, mint a „**székiesség elve**” kérdeztük meg. S e kifejezést ők ugyan nem használják, de minden fennakadás nélkül beszéltek arról, ami fontos egy székely számára, ami szerre, azaz külön-külön és egyszerre, azaz együtt is meghatározó rendje annak, ami *székely*. S mikor szóba hoztuk, hogy szó szerint, a **székiesség elvét** ismerik-e, akkor a válasz nagyon egyszerű volt: „*Hja, hogy azt? Azt nem. De ősmérem, értem én! Hiszen székely vagyok elvégre!*”. Igen. **Székely/elv** (az) égre!

Meggyőződésem, hogy a *székely*, amint a *magyar* is, *ősnemzet*. Ősnemzete a Kárpát-medencének. Mint ahogy **Magyar Adorján** megírta már félszáz éve nem egy művében: „*Nem jöttünk mi sehonnan sem!*”! Persze, jöttek rokonok, jöttek idegenek, jövevények. A rokonok, ha maradtak, magyarok is lettek, ha mentek még testvérek maradhattak, avagy idegenekké lehettek. Az idegenek pedig csak jöttek, mint jövevények, loptak és vittek. Hogy a *székely* mennyire ősnemzet, arra válaszul csupán ajánlani tudom Magyar Adorján, **Grandpierre K. Endre** és **Grandpierre Atila** és **Cser Ferenc** műveit és az általuk hivatkozott műveket, melyeknek lényegi mondandóját bizony ismernie kellene minden jó magyar embernek.

Grandpierre Atila írja „*A székelyek eredete*” című írásában, hogy **Blagoje Govedarica** hamburgi régészprofesszor 2004-ben „*Zeptertrager - Herrscher der Steppen*” címmel megjelent monográfiájának, s **Igor Manzura** orosz régész 2005-ben az *Oxford Journal of Archaeology* folyóiratban megjelentett tanulmányai-

nak meglehetősen igazolt fő következtetése, hogy i. e. 5100-tól kezdve a Kárpát-medencéből, pontosabban az Erdély-Felső-Tisza körzetből (I) nagy létszámú népesség költözött egyre keletebbre, település-hullámok egymást követő sorozatát hozva létre a nyugat- eurázsiai síkságon, az Al-Dunánál (II), a Meóitisz vidékén (III), a Volgakönyöknél (IV) és a Kaukázusban (V) (1. kép).

1. Az erdélyi magas műveltségű jogarhordozó nép kirajzása az eurázsiai síkságra (i.e 5100)

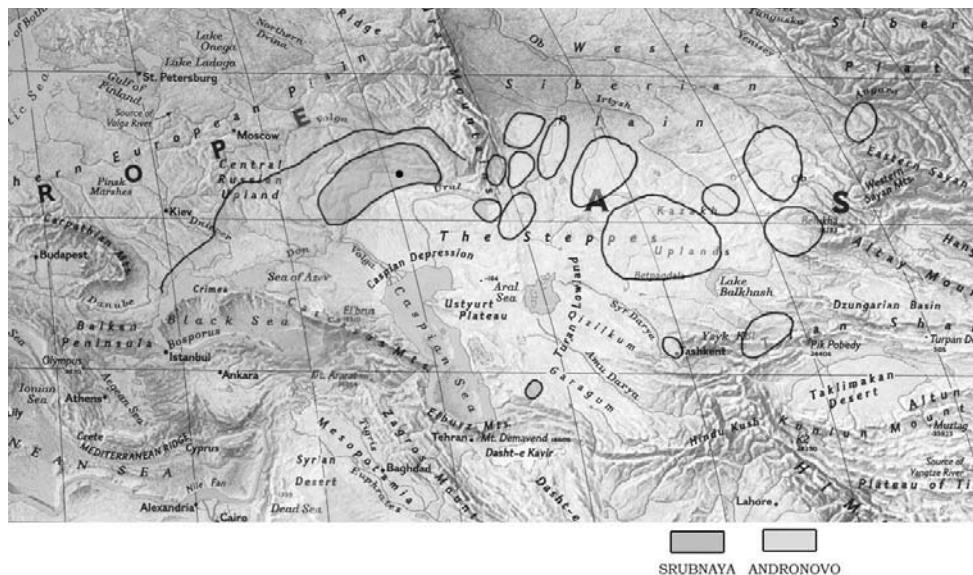
Figyelemre méltó, hogy **Govedarica a „jogarhordozók népét” a „sztyeppe urának” nevezi.** A jogarak kétségkívül felségjelvények, tehát a **„jogarhordozó nép” egy királyi nép.** Mekkora létszámú lehet ez a királyi nép? Manzura több mint 800 település adatait dolgozta fel, melyek átlagos létszáma 30 és 1000 fő közöttire tehető. A szóban forgó korban és körzetben több ezer településen lakott a népesség, tehát létszáma többszázvezres, **millió nagyságrendű volt már az i.e. 5. évezredben.** Ez az öt hatalmas művelődési központ évezredek át meghatározói voltak az eurázsiai fejlődésnek, hiszen e több ezer, átlagosan néhány százfős népességű településsel jellemezhető népesség-kitelepülés összességében millió nagyságrendű lehetett.

Fontos sajátosság, hogy a Kárpát-medence korabeli lakói nyugat felé csak kis csoportokat, kelet felé viszont hatalmas népességet bocsátottak ki, ugyanis a Kárpát-medence növény- és állatföldrajzi viszonyai alapján egy övezetbe tartozik az eurázsiai síksággal (2. kép).

Az új környezetben hamarosan hatalmas fejlődés indult be, ahogy azt a királyi kurgánok építése is jelzi. A jogarhordozó nép 3000 éves fennállása után folytatódik a pre-kimmerek (gerendavázás műveltség, sрубnaya) és a pre-szkiták (andronovói műveltség) népében (3. kép), a Kárpát-medencétől Koreáig terjedő hatalmas sztyeppe övezetben.

2. Az eurázsiai síkság a Kárpát-medencétől a Csendes-óceánig terjed

3. kép A sрубnaya (gerendavázás építkező, pre-kimmer) és az andronovo (preszkita, magyar) nép körzetei az egész eurázsiai síkságon i.e. 1900 körül.

Kiáramlás történet:

1. Kr. e. 5000: jogarhordozók
2. Kr. e. 4000: királyi kurgánépítők
3. Kr. e. 3000: gerendavázások (subnaya, pre-kimmerek)
4. Kr. e. 2000: íjlesztítők (andronovo pre-szkiták)
5. Kr. e. 1000: királyi szkiták

Az említett műben Grandpierre Atila Grandpierre K. Endre nyomán azt is hangsúlyozza, hogy „*a Kárpát-medencében őshonos nép kitelepülései a Kárpát-medencéből már az emberré válás időszakától folyamatosan kimutathatók, s a Rudapithecustól a gravetti népig elsősorban mindig kelet felé irányult*”. S, hogy „*ugyanaz a különös jelenség bukkant fel i.sz. 1492-ben, amikor is II. Ulászló magyar király szentesítette az ősi székely szokásjogot, amely szerint hadiállapotban a székelyek hadrafoghatók, de nyugatra csak minden tízediket, keletre viszont minden másodikat hívatják be katonának. Első pillantásra megdöbbenő, hogy az ősi székely szokásjog szerint a székelyeknek nem mindegy, milyen irányban található az a csatatér, amelyen életüket kockáztatják. ...*”

„*Tehát, a Kárpát-medencei ősnép utódai, akik tisztelték őseiket, őseik földjét, elsősorban keletre települtek ki, hogy biztosíthassák népük folytonosságát. Az ősi székely szokásjog, amely következtében a székelyek mozgósítás esetén nyugatra kevesebb harcképes embert voltak kötelesek kiállítani, mint keletre, ebből a hagyományból eredhetett, s ez a székelyek őshonosságát új távlatok közé helyezi.*” Nagyon is jogos a kérdés, hogy akkor az i.e. 6. évezredtől Erdélyben őshonos szék^hely^ektől származik-e az i.e. 1. évezredben (állítólag) a görögöktől szkíta nevet kapott nép!

Mégis kérdezhetné valaki, hogy miért is kell nekünk a *székelység széakiség* elvével foglalkoznunk, még ha a legközelebbi „testvérnemzet” is, de – mondhatná – a magyarok mégsem székelyek részben vagy egészen. Azt kellene válaszolnom erre, hogy téved. Téved, ha magyar, akkor nem kell, hogy székely is legyen, avagy téved, ha székely, akkor nem kell, hogy magyar is legyen. Avagy hogyan is értette **Kodály Zoltán**, bizony már több évtizede, de mégsem olyan régen: „*Ahhoz, hogy a magyar újra magyar legyen, előbb székellyé kell válnia!*”? Miként válhat székellyé a magyar és magyarrá a székely?

A székely-e magyar, avagy magyar-e a székely? Egy a nemzet, vagy kettő az egyben?

Meggyőződésem, hogy a *székely* és *magyar* olyannyira kettő éppen, amennyire egy is, avagy együtt alkotnak egészet. Mikor a Székelyföld önrendelkezésének küzdelmeit látjuk ma, mikor tőlünk elszakítva kell túlélniük, s küzdeniük saját jogaikért, gondoljunk egy magjától megfosztott gyümölcsre, hogy a székelyek elszakíttósága, a magyarok keserves kettészakitottságát jelenti egyben! Önrendelkezésük a gyümölcs egészségének záloga egyben.

A székely-magyar testvériség lényege nem egyszerűen a génekből van elrejtve. **Karácsony Sándor** szavaival élve: „...*az, hogy „magyar”, nem faj, nem vér, hanem lélek dolga. Nem a vér alakította ki a magyar lelket s hozta létre így a magyar fajt, hanem ellenkezőleg, a magyar lélek hatott a vérré, s most és minden időben az a magyar faj, amit a magyar lélek áthatott.*”, s a legújabb fejlődéstani

kutatásokat tekintve, ez nyugodtan lehet a meggyőződésem, ha itt sem idő, sem hely nincsen is erre részleteiben kitérni. Ám arra mégis most és itt kell magyarázatot adni, hogy mi is különbözteti meg e testvériséget a testvériségektől más nemzetekkel?

Meggyőződésem, hogy a **széakiség elve** a magyarság *túlélési elve* is egyben (mint a mag a gyümölcsben). Azaz amennyire a magyarság és sorsa a *székelység* beteljesülése, virágzó megvalósulása, kiteljesedése, pontosan annyira a *székelység* és sorsa a magyarság megmaradásának forrása, túlélési esélye, maradék reménye is egyben. Az élő magyar nyelvhez kell fordulnunk, ha hiteles választ kívánunk kapni erre a kérdésre.

Nézzük a kiteljesedést előbb röviden! Számtalan előadást tartottam már, s írtam is egy-két dolgozatot **Körmagyar** címmel, amelyben világosan megmutattam, hogy Európa (sőt, az egész világ) élő vagy holt népei **GAR**madával rendelkeznek oly' nevekkkel, névvel, megnevezéssel is, melyek egyetlen **KÖR**ből, ha tetszik, a szumír nyelvben égi **KÖR**t, **rendet** jelentő **GAR-KÖR** gyökből erednek, s ez nem lehet véletlen. Akkor is több figyelemre érdemes, ha okát nem is abban látja valaki, amiben én, azaz a **KÁR**pát-medencei **KÖR**ben. Amint a **maGYAR-hunGAR**, úgy a **székELY** is egy közös töről, egy **KÖR**ből ered. Nem ragozva, csak sorolva majd végtelen a **KÖR-KÁR**pát-medencéből kirajzott népeket, belátható, hogy egy gyökérről fakadó népek és nyelvek lehetnek ezek, s hogy ez nem véletlen:

→ nem volt-e lent **GAR**akó egykor a len**GYEL KAR**akó-**KR**akkow, ha fent a viking, meg ha **GAR** néven is ismert?

→ nem **GAR**ember-e a **GAR**man-**GER**mán, a daha-dana-dán²-dák **HOL**land, a bel**GA**, és a ba**JOR**, ha még maga-maguktól is felmerül bennük a szkíta, vagy hun-avar eredet?

→ a raccsoló **GALL** és parti-portu**GÁL**, a bas**KÍR**ből basz**KOR**nak nevezett eus**KAR**i nem volt-e mind hun**GÁR**i, amint a saka-saxon-szász an**GAR** tartományból való, s a csatornán is átlandolt an**GOL** nem volt-e un**GÁR**?

→ a hajdan **GAEL** nyelvű skótok nem voltak-e **saka-szkíták**, vagy az írek **KEL**ták? Nem **GART**, nem **KÖR**t raccsolók-e éppen?

→ nem **KÖR-GAR**-e a **HELL**én-**GÖR**ög, vagy az anatóliai **KUR**d-**KÜR**t-t**ÜRK**-t**ÖRÖK**, s nem **GAR**auz-e a **GR**úz, vagy az északon, fenn (**HAR**) hajdan még vót, de délen **KRA**vót-**HAR**vót-**HOR**vátok népe?

→ miért fényes-fejér a bjelorussz, hol béla-belo**GAR** volt még a vót is, vándorvend**GAR**-ven**GER** vagy van**DÁL** a vend, vagy bol**GÁR** ott is, itt is a **maGYAR-hunGÁR**, csak elveszett?

→ nem **JÁSZ**-e még a **SÍK**ság, hol a **HR**usszul ejtett **HAR**úz az **OR**osz és u**KR**án a néhai ono**GUR**-u**GOR**, s ma**JAR**okat rejt a tur**GÁJ**-tor**GÁJ** kapu a tajga alján?

→ s **GAR**-e Nepál ma**GAR** népe, a **KÁL**di szumír ma**GAR**,?

→ nem **GAR**-e az uj**GUR**, a mon**GOL** túl Dzsun**GÁR**ián és Man**DZS**úRián a hajdan még szaka India bi**HAR**i tartományáig, s a minket legnyugatibb rokonként emlegető **KOR**eáig?

2 dana, dán: a daha dákok szanszkrit megnevezése; nem elírás a „dán” nép Atilla népeinek felsorolásában Kézainál és számos gestában és krónikában sem. Dán talán a jordán, (p)rutén, karantán elnevezések forrása is?

→ nem egy **KÖR**ből valók voltak-e mind? Nem volt-e mindnek közös nyelve, rendje, elve a szabír-szumír égi **GAR**, avagy a sztyepei pusztá **SZAKA-SZÉKI-SZÉKI**ta-**SZK**íta-**SZK**íta elve?

Nos, a *székely-magyar* műveltség kirajzását nagyon is meggyőzően mutatják a népnevek, azonban hogy ma is testvérek lennének, azt cáfolják a gének, de még inkább cáfolja – főként a nyugatra élő népek esetében – a mára messze és gyökeresen eltérő műveltségi és életszemlélet. A székely-magyar testvériséget az *elv* szilárdítja meg! A *szik-szék-elv*!

Mi ennek a lényege? Van-e a **SZÉK**nek **KÖZE** a *saka-szkita szakasághoz*, a turáni népek *szaka* szavához, az ajnó szamuráj *szaka* fogalmához, a *kaza*-hun, *kazah*, *jász*, *keszi*, *kusi* és *kosi* népnevekhez?

Anélkül, hogy tisztáznánk, a *szék* kifejezés mit jelent, a **székiség elvéről** beszélni nem lehet. Nos, lássuk, mit is olvashattunk, olvashatunk többnyire azon címszó alatt, hogy *szék*, *székely* és *székelyek*! Nem vitatni kívánjuk, csupán összegezni, mi az, ami ezekből egy egészet, azaz igazat alkot, s mi az, ami összeférhetetlen.

A SZÉK-SZÉKI-SZÉKELY kifejezés jelentéstartalma

Kezdjük tán azzal, hogy milyen kifejezésekkel találhatjuk meg a székelyeket a legkülönbözőbb, többnyire nem is magyarul írt írásművekben:

SZÉKELY~ESKIL-IZGIL-ES_gZEGEL³-SCICHUL⁴-SCICUL⁵-SICUL-SICULI-SICULUS-SECUL-ZAKUL-ZEKÜL⁶-SZEKIL⁷-SZIKEL-SZIKIL⁸-SZIKILI⁹-SCOLOTA¹⁰

Ahány forrás, annyi kifejezés torzulat, s amennyi kifejezés, annyi magyarázat is egyben. A teljesség igénye nélkül lássunk néhány nagyon jellegzetes értelmezést! **Tagányi Károly** szerint a székelyek Kubrát (Kovrát ~610-670) népe, azaz a székely szó *bolgár* eredetű, míg *Stiliting* szerint *besenyő*, *Fasching* szerint *jász*, *Benigni* szerint *kun*, **Nagy Géza** szerint *szabir-hun-bolgár*, **Pauler Gyula** szerint *bolgár-hun* eredetű, mint az *eszegel* népnév megfelelője és a *kabar* nemzet utóda a *székely*. *Herodotos* egy a folyamközben élő *scolota* népről ír, amit *szokolató* népként is emlegetnek.

Tagányi Károly szerint a székelyek neve *székest*, míg **Horváth István** szerint *székelőt* jelent. *Hunfalvi* szerint a *szikelve*, *Szamosközy* szerint a *székhelyi* kifejezésből ered. **Fogarasi János** szerint a *szék-szik-szak* gyök képzett formája (pl. mint a *szikár* és *szakály* szavak). **Benkő József** szerint a *szék*=*sedes*=*locus* (hely) gyökből ered, s értelme *székülő* vagy a *szék* közigazgatási központjában ülő, azaz '*szék*' és '*ülő*' írott formája a *székely*, azaz latinosan *sicul*, *secul*, *scedul*, magyarosan *zakul*, *zekül*. **Sebestyén Gyula** szerint a székely *szék* és a török-tatár '*il*'-'*li*'

3 Pauler Gyula és Nagy Géza

4 Ómagyar olvasókönyv (Jakubics Paizs, 1131)

5 A pannonhalmi Szt. Benedek rend története, 1230

6 Benkő József

7 Vámbéry: 'il' azonos az 'Ulusz'-szal

8 Thury József: székely szikil-szekil nemes, előkelő úr, főrangú

9 Szik+ili: Szik-ili, Szik-eli. Ilyen a Türkmen-ili, Özbég-ili, Oszman-ili, de ezzel van képezve Samuel, Daniel, Ezékiewl, Izrael, Barszil, Latiéli, stb.

10 Herodotos

(eli) képző eredménye. Pauler Gyula szerint a *bolgár-hun eszeget* népnév megfelelője. Karácsonyi János a *török 'sjek'* =vágás szóból és a *'lik'* képzőből eredezteti a *székely* nevet. **Timon Sámuel** és **Thury József** szerint viszont *nemest*, **Német Gyula** szerint *herceg-hercegnépet* jelent. Visszavezetik a török *s.k.l* vagy az ó-török *izgil* kifejezésre is, de valamiért Bonfinin és Werbóczyon kívül nagyon kevesen merik felvetni, avagy feltételezni, hogy azonos lenne a *szkíta* névvel: „*A szkíták, avagy itteni nevükön székelyek ...*” (Werbóczy: Hármastörvénykönyve)

Mindezeket összegezve azt is hihetnénk, hogy mennyire eltérők az elképzelések, azonban távolabbra, avagy a részleteken felülemelkedve éppen nem. E felsorolásból is kitűnik, hogy csekély kivétellel merték feltételezni, hogy a forrás magyar lenne. **Hogy az ősi röghöz, Erdély sziklás hegyeihez szikla szilárdan ragaszkodó, őrző, katonás székely nép neve, ki magát kivétel nélkül mindig és mindenkor hun-magyarának nevezte, hogy e nép nevének forrása éppen az ugyancsak őrző, a lehető legtorzítatlanabban ragozó, képző, toldalékozó és hatalmas szókinccsel összefüggően építkező, azaz szóbokrokat nem véletlenszerűen, hanem kivételesen tudatos következetességgel alkotó képi nyelv, következőképpen a népmesék és népdalok világában verhetetlen magyar nyelv lenne?!** Szinte hihetetlen a „tudósaink” eme Európában egyedülálló – mondjuk csak ki bátran, hogy „ál” – szerénysége! Összecsengenek ezek a vergődő, magatehetetlen szó- és eredetfejtések, ha figyelmesebben olvassuk őket, abban is, hogy kivétel nélkül csak ijfeszítő, magukat ugyancsak a hun örökségbe soroló, avagy *széki-szaka-szkíta elvű* népeket vagy nyelveket neveznek meg forrásnak, hiszen azokban a legkevésbé torzult formában találták még meg az idővel elhajlott – tehát nem a szóatyákat, szóanyákat, szógyökereket, hanem a – szó-testvéreket.

A turáni nyelvekben a *szaka* szó jelentése (kivétel nélkül), valamely különösen őrzött, védett, sajátos önrendelkezési terület vagy hely. Nocsak! Nem *szék-e* ez? S véletlen volna, hogy a szamurájok önrendelkezési területe: *szaka*. Nocsak! Nem *szék* ez sem, csak *szaka* éppen?!

Közismert, hogy a *székely* népen belül éppen úgy megvan minden csoportnak, *széknek* az egyéni neve, mint a *szkítáknál*. Ma is léteznek a Kézdi, Orbai, Sepsí, Telegdi, Csíki, Gyergyói, Marosi, Aranyosi székely székek, s mindezekon kívül még további, ún. fiú-székek Erdély keleti szegletében. Székiség- vagy szakaság-e ez a *szkítáknál*?

A Székely Krónika, **Orbán Balázs** könyve és **Dózsa Dániel** „Zandírhám” című hőskölteményei közel azonos néven nevezik meg a székelyek hat nemes nemzetségét, mint Halon-Halom, Eulie/Ölő(c)-Örlő(c), Jenő, Meggyes-Medgyes, Adorján, Ábrán-Zábrán, nemzetségeket, melyek nevei egyenként is beszédesek, mint a Halon, tehát Halony, azaz halós, tehát „halni kész”, Ölő, tehát „Ölös”, Jenő, tehát „jövő” avagy „jó/új nép”, Medgyes, tehát „Magvas”, mint a „magyar” népnév, s Adorján és Ábrán, melyek annyira ősi nevek, hogy utalhatnak akár a mester-tárkány székelyre ugyanúgy, mint a csavaros, eszes észjárású emberre. **SZÉK magyarul ejtve-értve: Szék-Szeg-Szig-Szik-Szak-Szok:**

A fogalomtársítások is olyan sajátosságokat sugallnak, mint amilyeneket a bevezetőben is írtam. Magyarázatot sem kell fűznöm hozzá.

S Z É K ~ S Z É K e L Y ~ S Z É K H e L Y ¹¹ ~ S Z e K é R
 ~ S Z e K e R C e ~ S e C R e T ~ S Z e K u R i T ~ e S K i L
 S Z e G L e T ~ S Z ö G L e T ~ S Z e G e D ~ S Z ö G e D ~ S Z e
 GéLY (mert hol is élnek és vannak máig székek?)
 S Z i G e t ~ S Z i G o R ~ S Z i G o R L a T ~ S Z i G o N Y
 (nem elkülönült harci jegyre jellemzőek?)
 S Z i K ¹² ~ S Z i K e ~ S Z i K e S ~ S Z i K á R ~ S Z i K L a ~ Z i K u
 R a T ~ S Z i K a M B R i a ~ S Z i K a M B e R ¹³ ~ S Z é K i e M B e R
 S Z a K ~ S Z a K a ¹⁴ ~ S Z a K ó C a ~ S Z a K R á L i s ~ S Z a K a D á
 R ~ ^ü R S Z é K i T a ¹⁵ ~ a R S Z a K i D a ~ o R S Z á G ~ ú R S Z é K
 S Z o K ~ S Z o K á S ~ S C o L o T a ¹⁶ ~ S Z o K o L a T o ~ S Z K e L e T o N ... sorolható tovább
 Z u G ~ Z u G L ó ~ Z S u G o R és J ó S Z á G ~ a S Z K é T a ~ ↔ G á Z L ó ~ S Z Ű K ~ S Z Ű K e,
 mint a S Z ű V e ~ S Z í V e

S Z É K - S Z E G - S Z I K - S Z A K - S z O K - S Á G ~ Z U G ↔ e G É S Z -
 i G A Z - o K O S - K Ö Z - K I S - K É S - K A S - K O S - K U S - G U Z s
 S Z É K I - S Z A K A - S A K A - S Z I K I - S Z K Í ↔ K A Z A - K E S Z I - K U S I - K O S I (↔
 H Á Z - H O Z - H Ű Z - H A Z A)

A fogalom ősi jelentésvilágát, avagy jelentésvirágait sugallják mind, ha bizto-
 sat nem is tudhatunk. Csupán sejtethjük, hogy az összefüggések e kifejezések
 és képzőkké, ragokká vált szavak között mégsem véletlenséget, hanem sokkal
 inkább okságot (okosságot) mutatnak. A teljesség igénye nélkül itt, alább csak
 néhány krónikás példát soroltam fel, melyek erősítik ezt.

SZIK ~ SZÉK ~ SZÉKELY

Strabon: „Négy emberfajta lakja az országot. Az egyik az első, az, amelyből a
 királyokat választják, a legközelebbi rokonság és az életkor tekintetbe vételével
 a legidősebbet, a következő pedig igazságot szolgáltat és a hadsereget vezeti.
 A második a papok rendje, akik a szomszédokkal kapcsolatos jogi ügyeket is
 intézik. A harmadik a harcosok és a földművelők rendje.

(...) Mert: négy emberfajta, vagyis osztály volt a magyar szittya törzsek tár-
 sadalmában is. A vezető szik nemzetségek, amelyből választották a fejedelmet,
 miképpen Árpádot is így választották. Ugyanezen nemzetségből választották a
 Nándort, aki igazságot szolgáltatott és vezére volt a hadseregnek. Érvényben
 volt a Senioritás is. A második a papok rendje, amelyből választották a Kendét
 és a másodfejedelmet, aki a letelepedettek és a földművelők fejedelme volt. A
 harmadik fajta vagy rend volt a katonák rendje, a szikelek vagyis szikek népe.
 Ide tartoztak a földművelők is, kiket jobbágyoknak neveztek, vagyis a javak-
 bégje-bágja (bátja) Minden szittya törzsnek megvolt a maga katonasága – szé-
 kelye és jobbágya, székelí, sikulí, székely = szik népe.”

11 HELY-KELY-KEL-KER-KÖR

12 Miként a növényzetnek a központja (a csirázó mag első levélkéje) a szik, úgy a közigazgatásnak a szék. A
 társadalomban a szik-et később a 'nemes' váltotta fel s a szék-et a vármegye; szikes, az egyben sós, minthogy a
 szik a föld sója, sava

13 Szikamberek nem széki szik emberek (Trója)? A Tarih-i Üngürüş sem mond igazat?

14 ajnó-japán szaka: szamuráj önrendelkezési terület (Barabási László: Hol vagytok székelyek?)

15 A szkiták, avagy itteni nevükön székelyek ... (Werbőczy: Hármastörvénykönyve)

16 Herodotos Scolota népről ír a folyamközben, s a Szokolató nép nem volt székely vagy szkíta?

S a SZIKes egyben sós is, minthogy a SZIK a föld sója, sava is egyben. Úgy teremt SZIKlás HELYből SZÉKely SZÉKHELYet, ahogy a SZIKből SZÉK, a SZIKár SZIKember-SZIKamberből SZIGorú SZÉKi ember lesz. Avagy ahogy a MAG-ból cseperedő SZIK levelecske szárba SZÖKkenve fenséges – mondhatni szanszkrit szóval MAH (*mahat*) – hatalmas, nagy GAR-KÖR lesz, hiszem, hogy a MAG-GARból MA_HGYAR, s a SZI_RKÖRből SZÉKELY-SZÉKHELY is így születhetett. Miként a növényzetnek a központja (a csirázó mag első levélkéje) a SZIK, úgy a közigazgatásnak a SZÉK. A társadalomban a SZIK embert később a 'nemes' ember váltotta fel, s a SZÉKeket a vármegye. S az égi, úri SZÉKek, érSEKségek összessége uruSÁGban egyesült, amit ma egyszerűen, s nagyszerűen orSZÁGnak nevezünk szerényen, mint a nemzet eGÉSZének legteljesebb SZÉKe. Úgy tartja meg a nemzetet a KÖZakarát KÉZ a KÉZben, ahogy országunkat „ehelyt”, helyben a KÉSzenlét, avagy a SZÉK a SZÉKben!

Grandpierre K. Endre amellettt érvelt, hogy a székely és a szkíta ugyanaz a nép, azaz a székely népnév és a szkíta népnév ugyanannak a népnévnek két változata. És ahogy Grandperre Atila is hangsúlyozza több írásában, ha ez az azonosság kimutathatóan *székely* eredetet jelent, az az egyik legnagyobb fordulatot jelentheti történelemszemléletünkben.

SZÉKELYEK-E A SZKÍTÁK? SZÉKI-E A SZAKA? A SZKÍTA NEM SZÉKITA?

Ha igen, akkor a *székiség* elve nem csupán a *székelység*, hanem a *szakaság*, a *szkítaság* vezérelve, avagy a hun műveltségű népek rendező alapelve volt, van és lesz!

Werbőczy (Hármaskönyv): I. rész, 3. czim, 1. §: „*A nemesség, a melyet többnyire a szabadok elnevezése alatt is szoktak érteni, úgy mondják, hogy eredetileg a hunnok és magyarok közt keletkezett, miután ezek Scythiából Pannoniába nyomultak, a melyet most változtatott néven, az itt lakó magyaroktól Magyarországnak neveznek*”.

Vegyük végre komolyan a lehetőséget, hogy nem a magyarok, hanem a magyarokhoz jöttek azok, akiket a krónikák, mint a szkíta elveket megtartó, folytató, azokhoz hű hunok, vagy hungarok néven említene! Talán ez nem véletlen elírás, ha már nemcsak a fenti írás bizonyítja ezt, s bizonyítottan tizede alig volt „Álmos és Árpád népe” az azonos műveltségű és régészeti leletek tömkelegét ránk hagyó őslakos magyarsághoz képest.

Lássuk továbbá, mit is írt Werbőczy (Hármaskönyv) a III. rész, 4. czim alatt: „*Az erdélyi scythákról, a kiket székelyeknek hivunk. Vannak az erdélyi részeken a scythák, kiváltságos nemesek, a kik a scytha néptől, ennek Pannoniába való első bejövetele alkalmából származtak el, a kiket romlott néven „siculusoknak” nevezünk; a kik teljesen külön törvényekkel és szokásokkal élnek; a hadi dolgokban legjáratosabbak*”.

Tehát a székelyek erdélyi szkíták voltak? Nem meglepő, ha magyarul értünk. A székelyűek Erdély területén azok, akik ott a szkíta elveknek megfelelően a leginkább megőrizték a széki-szaka-székita-szkíta-szittyia elveket. S, ha az előző idézet után írt megjegyzés logikája szerint értelmezzük ezt is, akkor – nagyobb valószínűséggel – a korábbi időben (Atila idején) is pontosan ugyanúgy kisebb és ugyanolyan széki-szaka-székita elvű harcos réteg érkezett, majd telepedett le

Erdélyben az óslakosok joguralmi rendszerének védelmében, mint Álmos és/vagy Árpád népe esetében. Nem érdekes, hogy nincs itt ellentmondás magyarul?!

S a szkíták azok kicsodák voltak?

Igazolják-e a szkíta népekről szóló krónikás idézetek, hogy **széki elven** éltek és rendeződtek?

Euagrius: „*Az avarok szkíta nép. Ama szekéren élők közül való, akik a Kaukázus felett a túloldali síkságokat lakják*” (Nem érdekes: szigorú ~ széki ~ szekeri ~ székel ~ székel?)

Menander Protector: „... *a rómaiak veresége után az avarok hadvezére üzenetet küldött Tiberioshoz. A kiküldött üzenetvivő így szólt: 'Hogyan merésztetek harcos kezek hiányának a betegségében szenvedve az avarok, tehát éppen szkíták ellen háborút indítani? Vagy nincsenek irataitok és feljegyzéseitek, amelyek olvasása megismertethet benneteket azzal a ténnyel, hogy a szkíta törzsek leküzdhetetlenek és megverhetetlenek?'*” (avarok = szkíták)

El Bakri: „*A hungárusok (honfoglalók) Khoraszánból származnak.*” (Hogyne! Csaba utódai, kinek felesége Khorasm-Khoraszánból származott. S észrevettük már, hogy kör ~ khor ~ gar)

Anonymus: „*A hungárusoknak igen vitéz és a hadi viszontagságokban felette hatalmas nemzete, mint fentebb mondtuk, eredetét a szkíta nemzetből vette...*” (Azaz ők is, mint mi is)

II. Pius pápa, 1500 körül (Cosmographia): „*Azt tartják, hogy a Duna partját lakó hungárok is a szkíták neméből valók.*” (Említettük már: is! Azaz ők is, mint mi is) Coccius Sabechius: „*Senki előtt sem lehet kétséges, hogy a hunok vagy magyarok szkíták voltak*” (Azaz gar nélkül is szkíta eredetű a hun, s gyarral is a mah ~ mag. Rendben.)

Bonfini: „*...Az összes történetírók megörökítik azt, hogy a magyarok a hunoktól eredtek.... akik a szkítáktól származtak.*” (Eszerint a hun is egy nép, ahogy a mongol ma is mondja)

II. Szilveszter pápa (III. Otto német császárt dicsőítő iratában): „*Mienk, mienk a római birodalom. Erőt ad gyümölcsben Itália, katonát adó Gallia és Germánia, s nem hiányzik nálunk a szkithák hatalmas királya sem.*” (Nem másról, Szent Istvánról szól ez az idézet)

Arrianus (Kr. u. I. század): „*A szkíták ... hajdan gabonaevők és szántóvetők voltak, házakban laktak és városokat bírtak ...*” (Hol is? A leginkább a sztyeppe vidéke volt alkalmas erre!)

Herodotos: „*Az Iszter legnagyobb folyó levén mindenek közül, melyeket ismerünk... Ez az első, mely a scythaországi folyók közül nyugatról folyván ilyen okból lett a legnagyobb, mivel ti. más folyók ömlenek beléje...*” (Hol is? Talán csak nem a Kárpát-medencéről van itt szó?)

Clearch (Kr.e. 350 körül, Életek könyve): „*A szkíták népe volt az első, amely közös törvények alatt élt; azután.*” (Milyen törvények? Csak nem széki?! Emlékezzünk csak a jogaros népre!)

Trogus Pompeius: „*A szkíták ezeröttszáz éven át, minden más nép előtt birtoolták Káldeát, (Mezopotámiát) s ők a világ legősibb nemzete, régiségben még az egyiptomiakat is felülműlják.*”

Iustinus (Világkrónika): „A szkítákat mindig a legrégebbi népnek tartották, bár a szkíták és az egyiptomiak között hosszú időn át folyt a vetélkedés eredetük régisége felől.”

SAKA ~ SZAKA ~ SZKÍTA

S a szaka mennyiben széki, s mennyiben székitá, avagy szkíta éppen?

Plinius: „A perzsák által szakának nevezett szkíta népet általában a hajdani arameusokhoz legközelebbi nemzetnek tartják.” (Ahogy a székitának illik széki-nek is lennie)

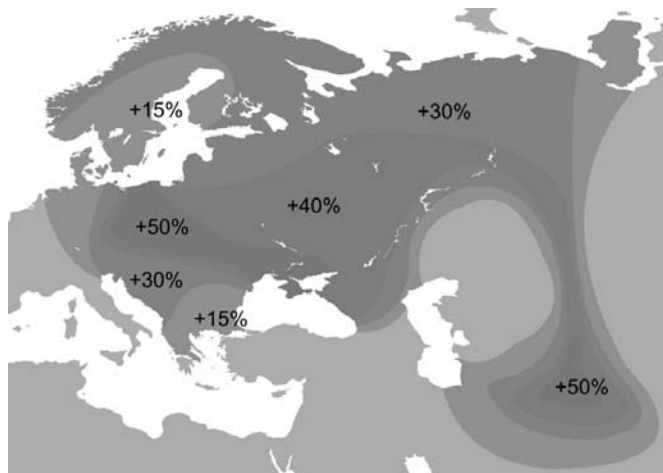
Luciánus (A hosszú életűekről): „Ateasz, a szkíták királya, Fülöp ellen harcolt Iszter folyója körül, több mint 90 éves korában. (...) „Sinatrokles, a pártusok királya, nyolcvan éves korában hazájába vitetvén a szakauraki szkíták által, ott uralkodott még hét évig.”

Szicíliai Diodorosz: „...nagyon megsokasodott az a nép, (a szkíták) s nevezetes királyai voltak, kiktől némelyek szaka, mások a masszagéta, (...stb.) nevet kapták. Egy másikat, amely Médiából a Don vidékére költözött, szarmatáknak hívnak.” (Szaka-széki-szigeti-száli-mada)

Hérodotosz: „A szarmaták szkíta nyelvvvel élnek, azonban azt régóta furcsán ejtik ki...”

Mela Pomponius: „A szarmata nemzet tulajdonaira s fegyvereire nézve leginkább a párthusokhoz közelít, de amint keményebb éghajlat alatt lakik, úgy keményebb erkölcsű is.”

Strabo (XI. könyv) a Kaspi-örményi szkítákról: „A scythák legtöbbjei, elkezdve a caspiumi tengertől, dáknak (dákoknak) neveztetnek, az ezeknél keletebbre lakókat pedig massagétáknak és szákoknak nevezik, a többieket pedig közönségesen scytháknak nevezik...” (...) „A Káspi-tenger környéki dáhok, akik Párthiát is előzönlötték, a médekkel egyesültek, és hamarosan megalakították a Párthus Birodalmat.”

4. ábra Az R1a jelű (európai) Y-DNA kromoszóma eloszlása és központjai

Faustus Byzantinus:
Historia Armeniae:

„A masszagéták királya, Sanesan vala az Arszakidák nemzetségből, mert tudnunk kell, hogy az örmények és masszagéták királyai vérrokonok, és azon egy Arszakida nemzetségből származnak. Gergely tehát a masszagéták királyának, a számos hun had fejedelmének jelenlétében hirdetni kezdé népének Krisztus evangéliumát ... 342-ben Krisztus után.”

Strabon: „A szkíta törzsek és törzsszövetségek katona (harmadik) rétege a hun, ahova a földművelők és a nomád pásztornépek (szarmaták, géták és egyesítve massagéták) is tartoztak és kiváltságos jogaik voltak.”

Összeállt a kép: az arameus (a Biblia eredeti nyelve) eredetű szaka ~ széki ~ szkíták az az ósnép, melyből a médek ~ madák ~ száli (fehér) szarmaták, dahi ~ dáhok vagy dana ~ dánok (szanszkrit nyelvből, s Kézai Simonnál, ...) ~ dákok és géták, szaka ~ szak pártusok és masszagéták, hunok, avarok és arszakidák a kárpát-medencei Ister (Duna) folyótól Khoraszánig mind származtak, ha a krónikások összecsengő szavai nem tévesek vagy hazugok.

Érdekes, mert a sztyeppe világának ez a Duna folyamvölgyétől a Koreai-öbölhöz nyúló mérsékelt övi területe mind a génkutatókban (4. kép), mind a szkíta-hun régészeti leletek feltárásában, mind pedig az ún. hun üstök lelethelyeinek feltérképezésében (5. kép) éppen ezt a különböző korokban fel-fellobbanó, a Kárpát-medencéből kiinduló, de keletre terjedő, s egyöntetű és meghatározó műveltséggé váló saka-szaka-széki-székita-szkíta hont jeleníti meg, eleveníti fel.

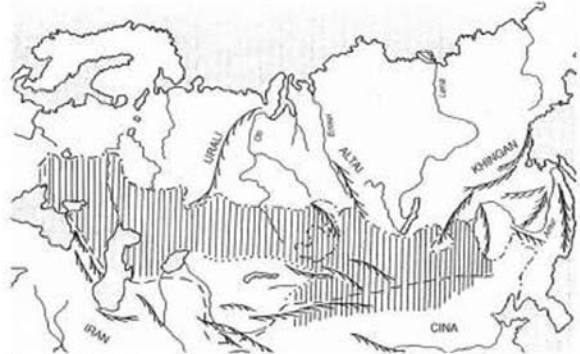

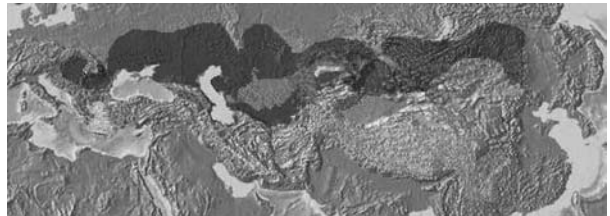
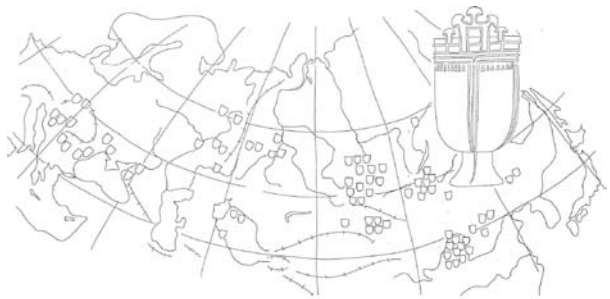
Fig 7. Map of steppes

Székiesség a Krónikáinkban

Kézai Simon II. FEJEZET.

A húnok Pannoniába jövetelétől a zeiselmauri ütközetig. 1. §. **A húnok kapitányairól és hadi szerkezetéről.**

(...) *S állítanak magok között egy Kádár nevezetű bírót, a Torda nemzetségből, ki a köz hadi népet ítélje, a visszalkodók pereit igazítsa, a gonosztevőket, tolvajokat, latrokat büntesse; úgy azonban, hogy ha azon bíró mértékletlen ítéletet hozna, a község megsemmisítve visszavonhassa, a vétkes kapitányt és bírót letehesse, mikor akarja. Mert azon törvényes szokás a húnok vagy magyarok közt Gyeics vezér, Takson fia, idejéig sértetlenül fen vala tartva.*

5. A sztyeppe; a hun üstök lelethelyei gyakoriságuk szerint; a szkíta-hun leletekben gazdag eurázsiai terület

Nocsak! Jól értjük? A kapitány, bíró is „visszahívható” volt? Nem volt „szabad mandátuma”?

(...) *Mielőtt ugyanis a magyarok megkeresztelkedtek és keresztyénekké lettek, a kiáltók a táborokban illy szavakkal gyűjték hadba a magyarokat: Isten és a magyar nép szava, hogy ez s ez nap, ez s ez helyen kiki fegyverben pontosan megjelenjen, a község tanácsát és parancsát meghallani. Valaki tehát a parancsot, helyes okát nem tudva adni, megvetette, az olyat a scythiai törvény karddal vágatta ketté vagy veszett állapotoknak tétette ki, vagy a köznép szolgaságába taszította. Tehát az illyes vétkek és kihágások választották el egyik magyart a másiktól: különben, miután minden magyar egy apától s egy anyától származott, hogyan mondhatnák egyiket nemesnek, másikat nem nemesnek, ha illy esetekért elmarasztalva nem lett volna szolgává.*

A nemességet tehát nem oklevél, nem az atyai vér, nem származás biztosította? Tehát nem azzal van a baj, hogy van szolga és szabad nemes, hanem ha az így vagy úgy érdemtelen? S ez annyira köztudott volt még a királyság délidején is, hogy szinte szóról-szóra ugyanezt olvashatjuk Kálti Márknál.

Barabási László írja a székekről találóan „A székely rendtartás” című művében:

„Szék, elsősorban jogi, katonai szerv. Vagyona nincs. ... Gyűléseit, bírászkodásait egy-egy kiemelkedő ősi család portáján, vagy ugyanazon falu gyűlésterén tartották, ugyanott őrizték meg az okiratokat is. (...) A szék egy közigazgatási egység, vezetői egyénenként, kivétel nélkül, egy porta tulajdonosai, egy tízes, tehát egy falu tagjai. Otthon semmivel sincs több joguk, mint bármely székelynek. (szerkesztői megjegyzés: annál nagyobb volt a tisztelet irántuk).

Meghatározott időszakra választják őket, ez alatt nem csak jogaik, de komoly kötelezettségeik vannak elsősorban a választóikkal szemben. A székek között is csak mellérendeltségi, jó szomszédi viszony van. (...) *Feles falu: Közös vagyon, legyen az erdő, tó, folyórész, védművek (szorosok, várak, stb.) kezelésére összeálló falvakat feles-faluknak nevezték. Jogi személyisége, döntési joga volt, de a végrehajtás a falvakra hárult. Ez a tulajdonforma élő kövület volt. A legrégebb időkből ismerjük, hogy egy nagyobb közösség keretében településeket hoztak létre. (...) Ezeket a falvakat feles (megjegyzés: több fél esetén harmados, negyedes, ... tizedes) falvaknak nevezték. Ma úgy mondhatnánk, hogy üzletfelek, sőt, üzlettársak voltak. Mint amikor több cég létrehoz egy holding társaságot.*”

Következmény: A székek szerfalvakban, avagy faluszerekben laknak. Értsd: egy szék csak szerre (értsd: külön-külön is) életképes (önállóan és mellérendelten működő) közösségekből állhat! A **székiség elve** – a mellérendeltség elve – a magyarság túlélési elve és még annál is több, ősi hagyaték, melynek legavatottabb őrzői a székely-magyarok, s kiteljesedésének biztosítékai a magyar-székelek, azaz a **székiség elvét** a Szent Korona Országaira kiterjesztő, s másoknak ezzel örök példát adó tudatosodó magyarság; magyar nemzet!

Végül egy utolsó, ám nagyon tanulságos okfejtés, amely arra a veszélyre hívja fel a figyelmet, mikor a mellérendelő székelvű székely egy alárendelő környezetbe kerülve tán gyökerét is feladja, s a székiségét szolgaságra váltja. Meg-

győződésesem ugyanis, hogy a székely kifejezés latin ferdítéssel-fordítással egy másik, legközelebbi rokonainkat ellenünk uszíthatóvá tett népnév latinos értelmzésű forrása: *székely*~*eszkló*~*siculus*~*sicvlvs* ~*sclavus*~*szláv* ~*szolga*!

Nyilvánvaló, hogy a „**székiség elve**” további okfejtéseket, összefüggés rendszerek feltárását igénylő öröksége a székely-magyarságnak. Itt csak egy szűk kísérletet tettem egy olyan összefoglalóval, amely talán másokat további ismeretek, ismervek feltárására sarkallnak.

Székesfehérvár, 2012. augusztus 15.

